

רת"ק 17-10-25558

**בבית המשפט המחוזי בירושלים
כשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים
ירושלים**

בעניין שבין:

המבקש: טל לוי ת.ז. 025394537
מרח' משעול הזית 5/3, אריאל

נגד

המשיבה: עיריית אריאל
ע"י ב"כ עו"ד דויד זיו
מרח' יהודה 5, אריאל
טלפקס: 03-9061606

עיקרי טיעון מטעם המשיבה

המשיבה מתכבדת להגיש עיקרי טיעון מטעמה כדלקמן:

1. כבר בפתח הדברים יצוין, כי בתיק דנן, טרם ניתנה החלטה בבקשת רשות הערעור, ומשכך, עיקרי הטיעון מוגשים לשם הזהירות בלבד.

דחיית בקשת רשות הערעור בשל חוסר סמכות עניינית ובינלאומית

2. הגם שבית המשפט הנכבד נתן החלטתו מיום 23.01.2018 בבקשה לדחיית בקשת רשות הערעור על הסף, המשיבה תחזור ותטען כי לבית המשפט המחוזי בי-ם בשבתו כבית משפט לעניינים אזרחיים לא קיימת סמכות עניינית ובינלאומית לדון בבקשת רשות הערעור, ולבית המשפט הנכבד לא קיימת סמכות להעביר את הדיון בערעור מבית המשפט לעניינים אזרחיים לבית המשפט לעניינים מקומיים של ערכאת ערעור, כפי שעשה בפועל, וזאת גם אם השופטים של בית המשפט לעניינים מקומיים הינם אותם שופטים של בית המשפט לעניינים אזרחיים, וגם אם בית המשפט לעניינים מקומיים יושב פיזית באותו מבנה של בית המשפט לעניינים אזרחיים.

3. תוך שמודגש, כי הדברים הנ"ל, מקבלים משנה תוקף, שעה שכל החלטותיו של בית המשפט הנכבד עד כה, ניתנו ללא יוצא מן הכלל בשבתו כבית המשפט המחוזי בי-ם, ולא כבית המשפט לעניינים מקומיים של ערכאת הערעור.

4. ובהקשר לאמור לעיל, מופנה בית המשפט הנכבד לת.א. (מחוזי י-ם) 17145-09-17 אור-נור בניה ופיתוח בע"מ נ' עיריית אריאל ואח', טרם פורסם (26.12.2017) בו נקבע כדלקמן:

"מכאן אפוא, עולה המסקנה כי בית משפט זה נעדר סמכות עניינית ובינלאומית לדון בתובענה הנדונה וכי הסמכות נתונה כאמור, לבית המשפט לעניינים מקומיים באזור.

מכיוון שכך, אף לא ניתן להורות על-פי סעיף 79(א) בחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, על העברת התובענה הנדונה אל בית המשפט לעניינים מקומיים באזור, שכן, בית המשפט האמור אינו חלק ממערכת בתי המשפט אשר חוק בתי משפט חל לגביו (ראו למשל: עת"ס 61225-11-16 בוצר נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה קרני שומרון (13.12.2016), כבוד השופט ע' שחם, פסקה 8).

5. לאור כל האמור לעיל, ברי, כי יש להורות על דחיית בקשת רשות הערעור על הסף בשל חוסר סמכות עניינית ובינלאומית של בית המשפט הנכבד לדון בערעור, תוך שהעובדה כי בית המשפט הנכבד מנסה לנכס לעצמו סמכות עניינית ובינלאומית לדון בערעור איננה כדין.

דחיית בקשת רשות הערעור בשל היעדר מקום להתערבות של בית משפט של הערעור

6. פרט לאמור לעיל, המשיבה תציין כי גם לגופו של עניין דין בקשת רשות הערעור להידחות, וזאת מן הטעמים אשר יפורטו להלן:

א. פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים נכון ומנומק מבחינה משפטית

7. כעולה מעיון בפסק הדין של בית המשפט לעניינים, פסק דינו של בית המשפט קמא, ניתן לאחר שמיעת ראיות, והוא מנומק מבחינה עובדתית ומשפטית.

8. כך, במסגרת פסק דינו, בית המשפט קמא, קבע כי הוכח בפניו, (א) כי הרכב נשוא פסק הדין הוא חפץ מיושן, כהגדרתו בחוק העזר (ב) כי המשיבה התריעה בפני המבקש כי הרכב חונה במקום לא כדין וכי בכוונתה לפנותו וכי המבקש לא עשה דבר בנושא. עוד קבע בית המשפט קמא, כי המבקש לא הוכיח את טענותיו כי מדובר ברכב תקין אותו שמר לבנו, וכאמור בפסק הדין:

"אין חולק כי רשיון הרכב פקע ביום 30.7.14 וכי התובע הפקיד את הרישיון במשרד הרישוי ועל כן יש לקבוע כי מדובר ברכב שהופסק בו השימוש עוד ביום 30.7.17 כשנתיים לפני המועד בו נצפה הרכב ע"י הפיקוח העירוני. רכב כזה, אסור להחנותו ולהעמידו בדרך וזאת עפ"י תק' 73 לתקנות התעבורה. בנסיבות אלה רשאית היתה הנתבעת להניח ולקבוע כעמדה ברורה כי הרכב נראה כרכב שהופסק בו השימוש ומכאן לאור פרק הזמן הרב שחלף מפקיעת הרישיון, כשנתיים ימים, כחפץ מיושן. התובע טוען כי מדובר ברכב תקין וכי שמר אותו לבנו. טענות אלה יש להוכיח בראיות שלא הוגשו. אין די בהיות הרכב תקין מכנית בצורה כזו או אחרת שכן הוראות החוק קובעות בצורה מפורשת כי די בכך שפקע רשיונו של רכב לתקופה העולה לזו שנקבעה, כדי לגרום לכך שהרכב חסר שימוש. ... הוכח לי ע"י הנתבעת כי הודבקו מדבקות אזהרה על הרכב אך עדיין התובע לא סילק את הרכב מהתחום הציבורי."

9. לאור כל האמור לעיל, ברי, כי אין פסק דינו של בית המשפט קמא נכון, ואין כל עילה להתערב בו מבחינה עובדתית ומשפטית.

ב. בית המשפט קבע כי המשיבה אשר הינה רשות מנהלית פעלה באופן סביר

10. זאת ועוד, בענייננו, תביעתו של המבקש, הוגשה כנגד פעולה מנהלית שביצעה המשיבה, וכאמור בפסק הדין של בית המשפט קמא:

"התובע למעשה פונה אל ביהמ"ש ועותר כי ביהמ"ש יברר את פעולתה המנהלית של הרשות ואם ייקבע כי נעשתה שלא כדין, עותר לפיצוי. לרשות מקומית סמכויות רבות לבצע פעולות מנהליות רבות וביהמ"ש אינו נדרש להכנס בנעלי הרשות המנהלית ודי אם ייקבע כי פעולת הרשות המנהלית נעשתה בסמכות ובאופן סביר, כי אז עתירה מנהלית שכזו תידחה."

11. בענייננו, קבע בית המשפט קמא, לאחר שנשמעו בפניו ראיות, כי המשיבה פעלה על פי סמכותה, כדין ובסבירות, וכאמור בפסק הדין:

"הוכח לי ע"י הנתבעת כי הודבקו מדבקות אזהרה על הרכב אך עדיין התובע לא סילק את הרכב מהתחום הציבורי. לפיכך, עפ"י סמכותה, הנתבעת ביצעה פעולת גרירה של הרכב. לא ראיתי כי פעולה זו נעשתה שלא כדין ושלא בסבירות."

12. משכך, גם בשל כך, יש לדחות את בקשת רשות הערעור.

ג. ההגדרה של "חפץ מיושן" בחוק העזר כוללת רכבים דוגמת רכבו של המבקש

13. "הרכב" נשוא בקשת הערעור הינו "חפץ מיושן" כהגדרתו בחוק עזר לאריאל (פינוי חפצים מיושנים), התשמ"ז – 1987 (להלן: "חוק העזר"), המגדיר חפץ מיושן כדלקמן:

"חפצים מיושנים" - חפצים שיצאו מכלל שימוש, לרבות שלד כלי רכב וחלקיו, מכונה וחלקיה, גרונאות, תנור, מקרר חשמלי, דוד, דוד שמש, אסלה, מקרר, אמבטיה, רהיטים או כל חלק מהם;

14. בהקשר לאמור לעיל, המשיבה תדגיש כי ה"רכב" שהינו רכב ישן שנת ייצור 1997, יצא מכלל שימוש, שעה שהוא לא עבר טסט (דבר בו המבקש מודה מפורשות וראה סעיף 4 לכתב

התביעה), ושעה שרישיון הרכב שלו הופקד על ידי המבקש במשרד התחבורה (וראה לעניין זה סעיף 9 לכתב התביעה).

15. בהקשר לאמור לעיל יצוין, כי בהתאם לתקנות התעבורה, תשכ"א – 1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), הפקדת רישיון נהיגה של רכב, מהווה הודאה בדבר אי שימוש ברכב (וראה תקנה 290 לתקנות התעבורה), ומכאן, שלא יכול להיות חולק כי ללא טסט תקף לרכב ובשעה שרישיון הרכב הופקד על ידי המבקש במשרד התחבורה, הרכב איבד את כשירותו החוקית לשמש כ"רכב", ולמעשה הוא הפך ל"חפץ שיצא מכלל שימוש" – באשר במצבו החוקי, לא ניתן לעשות בו כל שימוש, תוך שהזנתו, מהווה כשלעצמה עבירה פלילית (וראה לעניין זה תקנה 290(ד) לתקנות התעבורה).

16. ויודגש, תקנה 73 לתקנות התעבורה כמפורט לעיל, אוסרת באופן מוחלט להחנות רכב שרישיונו פקע ברחבי העיר.

17. לאור כל האמור לעיל, ברי, כי הפרשנות שנתנו בית המשפט קמא והמשיבה למונח "חפץ מיושן", היא נכונה, ומשכך דין בקשת רשות הערעור להידחות.

ד. פרשנות תכליתית של חוק העזר מצדיקה את דחיית הערעור

18. כידוע, מטרתם של חוקי העזר עניינם שמירה ודאגה לכלל הציבור המצוי בשטחי הרשות המקומית.

19. על המשיבה, כערייה מוטלת חובה לדאוג לבריאותו של הציבור ולנוחותו (וראה לעניין זה בין היתר סעיף 68 רבתי על תתי סעיפיו 10-1(א)) תקנון המועצות המקומיות (יהודה ושומרון) תשמ"א-1981, חובה זאת כוללת בתוכה את החובה להבטיח רחובות מסודרים ונקיים, בטוחים לתנועה, ללא מטרדים, ללא אשפה, וללא מכשולים הכל באופן שיבטיח שמירה על נוחותם של כלל תושביה, וכאמור בע"א 862/80 - עיריית חדרה נ' אהרון זוהר ו-4 אה', פד לז(3), 757 (14/07/1983):

"חובותיה של הרשות המקומית - העיריה בענייננו - ביחס לדרכים שברשותה מטילות עליה חובות לדאוג שלא יהיו מכשולים. אפילו הבעלות באותה דרך לא עברה לעיריה, הרי על פי חובותיה של העיריה ע"פ סעיף 235 ביחס לדרכים ציבוריות מוטלות עליה אותן חובות בתור מי אשר דרכים ציבוריות בתחומה, ועל מנת לדאוג לשלומם של הנזקקים לדרכים ציבוריות אלה".

20. בענייננו, כאמור עסקינן ב"רכב" ישן, שעמד תקופות ארוכות באותו מקום, העלה אבק וקורי עכביש, והיווה מטרד תברואתי לתושבי העיר.

בנוסף, למשיבה אף היה קיים חשש כי בשל העובדה שהרכב עמד תקופה ארוכה ביותר באותו מקום והעלה אבק יסומן הרכב על ידי ילדי העיר כ"עזוב", ובעקבות כך, יהפוך למעין "מגרש משחקים" על כל הסכנות הכרוכות בדבר, דבר אשר היה עלול בסופו של יום לגרום לאסון. לאור האמור לעיל, ברי, כי גם בשל פרשנות תכליתית של חוק העזר, יש לראות ב"רכב" של התובע "חפץ מיושן" / מכשול, אשר על המשיבה היה להסירו מהשטח הציבורי לאחר מתן התראות (כפי שנעשה בפועל), תוך שמודגש, כי השטחים הציבוריים של הרשות אינם מהווים שטח אחסון לחפצים מיושנים אשר אינם נמצאים בשימוש (ובענייננו כזכור רישיון הרכב של המבקש (הרכב הינו משנת 1997) הופקד כשנתיים לערך קודם למועד פינויו על ידי המשיבה, תוך שבכל הזמנים הרלוונטיים הוא גם היה ללא טסט).

דחיית בקשת רשות הערעור מטעמים של מדיניות משפטית

21. כידוע, בהתאם לדין ולהלכה הפסוקה, לאור תכליתו של בית המשפט לתביעות קטנות, אין להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור, אלא כשמדובר בטענות משפטיות או עובדתיות גלויה על פניה, וכאמור בבר"ע (מחוזי י-ם) 375/08 ארקיע קווי תעופה ישראליים בע"מ נ' קורח מאיר, מאגר נבו (03.04.2008) (להלן: "פסק הדין בעניין ארקיע"):

"אקדים ואומר, כי לאחר ששקלתי את טענותיה של המבקשת ובחנתי את תיקה של הערכאה הראשונה הגעתי למסקנה, כי יש לדחות את בקשת רשות הערעור בלא שהמשיב יידרש להגיב לה, וזאת בגדרו של סעיף 406(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984. להלן יובאו הטעמים למסקנתי זו. בפתח הדברים, אתחקה אחר אמות המידה הראויות למתן רשות ערעור על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות. לאחר מכן, אבחן את המקרה שלפנינו על רקע אמות מידה אלו.

9. תכלית הקמתו של בית המשפט לתביעות קטנות הייתה לאפשר דיון מהיר, קצר, פשוט וזול בעניינים בעלי ערך כספי מועט. מטעם זה הותרה בו סטייה מדיני ראיות ומפרוצדורה (סעיף 62 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ב-1982) ונאסר בדרך כלל ייצוג של הצדדים על ידי עורכי דין (סעיף 63 לחוק). מאותו טעם קבע המחוקק, כי ערעור על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות טעון רשות, ואף כאשר ניתנת רשות נדון הערעור לפני שופט אחד ולא לפני שלושה שופטים.

10. תכלית הקמתו של בית המשפט לתביעות קטנות אוצלת גם על אמות המידה האמורות לשמש את ערכאת הערעור, בבואה לשקול אם ליתן רשות ערעור על פסקי דינו. אמנם מצד אחד, זכות הערעור היא זכות מהותית שאין חולק על חשיבותה (לריכוז הדעות השונות אודות מעמדה של זכות הערעור, ראו את החלטתו של כב' השופט א' רובינשטיין ברע"א 5208/06 דיוויס נ' מוריס, [פורסם בבנו]), אלא שמצד שני, העתירות לא מבוקרת לבקשות רשות ערעור על פסקי דינו של בית המשפט לתביעות קטנות עלולה לסכל את תכלית הקמתו, שהרי היא תאריך את משך ההתדיינות הכולל ותייקר את עלותה של ההתדיינות. הצורך (התחיקתי) להגשים את תכלית הקמתו של בית המשפט לתביעות קטנות מחייב, אפוא, לקבוע אמות מידה להענקת רשות הערעור, ואלו תיגזרנה מתכלית זו. עמד על כך כב' סגן הנשיא י' בזק בבר"ע (י-ם) 244/90 יאיר נ' פרנקל, פ"מ כרך תשנ"א(3), 309, 314-315, בצינו כי לאור תכלית הקמתו של בית המשפט לתביעות קטנות - ... אין להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור אלא כשמדובר בטעות משפטית או עובדתית גלויה על פניה, טעות שאינה תובעת דיונים ארוכים וטענות מקדמיות.

נמצא, כי בניגוד גמור לעקרונות החלים על מתן רשות ערעור לבית המשפט העליון, שם יש להצביע על קיומה של שאלה בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית כדי לקבל רשות ערעור, הנה כשמדובר בבקשה למתן רשות ערעור על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות, עצם קיומה של שאלה בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית אינה בדרך כלל סיבה למתן רשות ערעור, שכן הפורום שבו מדובר אינו מתאים לביורו שאלות כאלה... להשלמת התמונה יצוין, כי לשיטתו של כב' סגן הנשיא בזק, גם כאשר מדובר בנושא משפטי בעל חשיבות עקרונית או ציבורית, שאין בו פסיקה משפטית ברורה וחד משמעית, לא תינתן בדרך כלל רשות ערעור, "אלא אם כן מדובר בשאלה עקרונית בנושא שבית המשפט לתביעות קטנות מרבה לדון בה, כאשר רצוי שלא להנציח פסק דין מוטעה המשמש לאותו בית משפט תקדים לתביעות דומות" (שם, בעמ' 315). אכן, הפורום של בית משפט לתביעות קטנות, העוסק בריבם של מתדיינים לא מיוצגים, המייחלים לצדק מהיר וזול, אינו מתאים לעסוק בחידושן של הלכות, וממילא שגם הידרשותה של ערכאת הערעור לחידושן של הלכות במסגרת בקשת רשות ערעור, אינה ראויה בדרך כלל. לא למיתר להזכיר בהקשר זה, כי כאשר עולה לפניו שאלה משפטית חדשה, בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית, שאין לגביה הלכה פסוקה ברורה, רשאי בית המשפט לתביעות קטנות לשקול להעביר את הדיון לבית משפט שלום (סעיף 60(ב) לחוק בתי המשפט), על מנת שזה יקיים דיון מלא בנוכחות עורכי דין ויוציא מלפניו פסק דין הנתון לערעור בזכות, לפני הרכב של שלושה שופטים.

11. נראה, כי כוחם של דברי כב' סגן הנשיא בזק, שנאמרו בתחילת שנות התשעים, יפה גם היום."

22. עוד ראה בהקשר לאמור לעיל את האמור ב רתק (מחוזי י-ם) 50508-09-17 גילי רויטבורד נ' סלקום תקשורת בע"מ, מאגר נבו (29.10.2017):

"כידוע, בשל טיבו של ההליך בבית-המשפט לתביעות קטנות, לא בנקל תתקבלנה בקשות למתן רשות ערעור על פסק-דינו. לעניין זה נקבע כי "...העתירות לא מבוקרת לבקשות רשות ערעור על פסקי דינו של בית המשפט לתביעות קטנות עלולה לסכל את תכלית הקמתו, שהרי היא תאריך את משך ההתדיינות הכולל ותייקר את עלותה של ההתדיינות. הצורך (התחיקתי) להגשים את תכלית הקמתו של בית המשפט לתביעות קטנות מחייב, אפוא, לקבוע אמות מידה להענקת רשות הערעור, ואלו תיגזרנה מתכלית זו" בר"ע (י-ם) 375/08 ארקיע קווי תעופה ישראלים בע"מ נ' מאיר (3.4.2008) שאוזהר פעמים רבות; ראו: רת"ק (י-ם) 41785-12-11 דרויש נ' זיני; (27.2.12) רת"ק (חי') 17411-04-12 זיו נ' א.מ. יורופ חלפים בע"מ (7.5.2012); לעניין טיבו של ההליך בבית-המשפט לתביעות קטנות כמשפיע על ההליך הערעורי ראו גם: רע"א 5773/05 גולטורס נופש ותיירות נ' לו פסקה ה(1); (24.7.2005) רע"א 2975/11 טכנו אקספרס שרותי רכב בע"מ נ' דהן פסקה 8 (30.5.2011); רע"א 5710/11 אוטו שי ראשון לציון בע"מ פסקה 3 (10.5.2012); והשוו רע"א 5287/11 לוי נ' זיפרט. (27.7.2011)."

23. בענייננו, פסק הדין נשוא בקשת רשות הערעור מבוסס על קביעות עובדתיות בדבר סבירות פעולת המשיבה וכלל אין בית המשפט של ערכאת הערעור מתערב בקביעות אלה, לא בהליך ערעורי רגיל ועל אחת כמה וכמה לא בהליך של בקשת רשות ערעור על בית משפט לתביעות קטנות.

24. מעבר לכך, כעולה מבקשת רשות הערעור של המבקש, המבקש טוען כי יש ליתן לו רשות ערעור מאחר ו"הסוגיות שיעלו בבקשת רשות ערעור זו, חוסות תחת המקרים המעלים שאלות בעלות חשיבות חוקתית, ואף חשיבות ציבורית, אשר לא זכו בכל הכבוד הראוי לליבון דיו".

25. דווקא טענתו הנ"ל של המבקש, מעידה כאלף עדים, מדוע יש לדחות את בקשת רשות הערעור.

26. עם כל הכבוד הרב לבית משפט נכבד זה, ברי, כי **בית משפט אשר יושב כערכאת ערעור על בית משפט לתביעות קטנות, איננו צריך לדון ב"שאלות בעלות חשיבות חוקתית" ו"חשיבות ציבורית אשר לא זכו לליבון"** וראה לעניין זה את פסק הדין **בעניין ארקיע אשר צוטט לעיל**, והדברים נכונים ביתר שאת, שעה שהמדובר בבית משפט אשר יושבים כערכאת ערעור על בית משפט ב"אזור" אשר איננו חלק ממערכת בתי המשפט הישראליים.

27. אין צורך להכביר במילים, כי הדין באזור, ובוודאי הדין העוסק בסוגיות "חוקתיות" באזור, אשר המבקש עצמו טוען כי הן רלוונטיות לענייננו, מורכב ביותר, ובעל השלכות מרחיקות לכת, הן מבחינת המשפט הבינלאומי והן מבחינת יחסי החוץ של מדינת ישראל, וברי, כי אין זה ראוי, שבית משפט נכבד זה בשבתו כערכאת ערעור על בית משפט לתביעות קטנות, יכריע בסוגיות בעלות חשיבות חוקתית וציבורית כה רבה (ככל שטענותיו של המבקש נכונות).

28. פרט לכך, במקרה דנן, וכפי שפורט לעיל, למשיבה יש טענות מקדמיות מבוססות ביותר בדבר חוסר סמכותו העניינית והבינלאומית של בית המשפט הנכבד לדון בבקשת רשות הערעור, וגם בשל כך, לאור המורכבות הכרוכה בדבר, יש בכדי להביא לדחיית בקשת רשות הערעור על הסף, וראה לעניין זה את **פסק הדין בעניין ארקיע**.

29. אשר על כן, ומאחר ובית משפט נכבד זה איננו המקום הראוי לברר שאלות חוקתיות מורכבות, ואיננו הערכאה הראויה לקבוע "הלכות עקרוניות" בשבתו כערכאת ערעור על בית משפט לתביעות קטנות, בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על דחיית בקשת רשות הערעור.

30. מעבר לכך, ולמען הסר כל ספק, המשיבה חוזרת ומציינת כי היא **איננה** מסכימה כי בית המשפט הנכבד ידון בבקשה כאילו ניתנה רשות ערעור.

31. מן הדין ומן הצדק לדחות את הבקשה תוך חיוב המבקש בהוצאות.

32. בשקלו את גובה הוצאות המשפט אותן יטיל בית המשפט הנכבד על המבקש, בית המשפט הנכבד מתבקש לשים ליבו, לכך, שבעוד שהמשיבה החל מהרגע הראשון, פעלה בתום לב, ומתוך מטרה לדאוג לרווחת כלל תושביה, המבקש להבדיל אלפי הבדלות, בחר כל העת להכביר בהליכים משפטיים, הכל תוך שהוא מבצע עבירות פליליות, וגורם להוצאות רבות לקופה הציבורית.

33. בנוסף, בית המשפט הנכבד מתבקש לקחת בחשבון את חוסר הפרופורציה בתביעתו של המבקש בבית המשפט קמא, שעה שהמבקש תבע פיצויי בגובה של 10,000 ₪, בגין גרירת רכב אשר עלותו הכוללת נמוכה ביותר (והוא כלל איננו מופיע במחירון הרכב), תוך שעצם ההפקדה של רישיונו במשרד התחבורה, נועדה על מנת שלא לשלם את האגרה החצי שנתית החלה עליו (דבר המעיד כאלף עדים על שוויון).

דוד זיו, עו"ד
היועמ"ש של המשיבה